

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σὲ προηγούμενα μαθήματα εἶχαμεν ὁμιλήσει γιὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ καὶ τὲς ἐκφράσεις ΤΟΥ ἐντὸς τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ.

Ἡ ἔκφρασις ΤΟΥ, ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, πρέπει τώρα νὰ μελετηθῇ τόσο ὡς τὸ μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ πού ἐκφράζει τὸν ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ καὶ τὴν ἔκφρασιν. Καὶ βλέπομεν αὐτὸ εἰς τὴν Δογοϊκὴ ΤΟΥ ἔκφρασιν καὶ τὴν Ἀγιοπνευματικὴ ΤΟΥ ἔκφρασιν.

Ὡς ἔκφρασιν, βλέπω τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ νὰ ἐκφράζη τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ἐντὸς τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ σὺν ΧΡΙΣΤῸ ΛΟΓῸ, καὶ προικίζει τὲς ἐκφράσεις αὐτὲς φαινόμενα τῆς Ζωῆς μὲ τὴν Αὐτοεπίγνωσιν.

Βλέπω καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ τὴν Ἀγιοπνευματικὴ, ἐκφράζει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ τὸν ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ σὺν ἍΓΙῸ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ἡ ἔκφρασις ΤΟΥ εἶναι ὅλες αἱ ἐκφράσεις τῆς Συνειδήσεως, οὐχὶ Αὐτοεπιγνώσεως. Προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό.

Θά μοῦ πῆτε ἢ θεία Πανοσοφία δὲν εἶναι πλήρης μέσα εἰς τὲς ἐκφράσεις τοῦ ἍΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ;

Πληρεστάτη.

Καὶ μήπως ἡ θεία Παντοδυναμία ἢ Ἀγιοπνευματικὴ δὲν εἶναι πλήρης εἰς ὅλες τὲς ἐκφράσεις τῆς Δογοϊκῆς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ μέσα εἰς τὲς Αὐτοεπιγνώσεις;

Καὶ πάλιν θά ἔλεγα πληρεστάτη.

Ὅμως, εἰς τὴν μελέτην θά ἴδωμεν μίαν διαφορὰν, τὴν διαφορὰν τὴν ὅσῃν θά γνωρίσωμεν εἰς τὴν συγκρίσιν, Αὐτοεπιγνώσεως καὶ Συνειδήσεως.

Ἡ Αὐτοεπίγνωσις, εἶχαμεν πεῖ σ' ἓνα μάθημα, συναντᾶται εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς καὶ περικλεθεῖ τὴν συνειδήσιν. Ὅπως καμμιά μορφή ζωῆς μέσα σὲ ὑλικὸ σῶμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη χωρὶς τὸν σκελετόν καὶ τὴν μορφήν, ἔτσι, καμμιά μορφή Αὐτοεπιγνώσεως δὲν εἶναι γνωστὴ μέσα στὰ σύμπαντα ἂν δὲν περικλεθεῖ καὶ τὴν συνειδήσιν. Ὅμοι θά δοῦμεν ὅτι, ὅλαι αἱ μορφὲς τῆς συνειδήσεως δὲν περικλείουν πάντοτε τὴν Αὐτοεπίγνωσιν.

Ποῖον εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Αὐτοεπιγνώσεως;

Δι' προεκταθεῖσαι θεῖαι Μονάδες αἱ ὁποῖαι ὡστόσο ἔχουν ὡς χαρακτηριστικὸν τὴν Αὐτοεπίγνωσιν, νὰ προικίζουν τὲς μορφὰς διὰ τῶν ὁποίων προεκτείνονται εἰς τὰ σύμπαντα, τὲς μορφὰς πού προεκτείνονται εἰς τὸν Νοητικόν, Ψυχικόν καὶ παχυλόν ὑλικόν κόσμον μὲ μιά μορφή Αὐτοεπιγνώσεως ἢ ὁποῖα ἀρχίζει σὺν ὑποσυνειδήτῳ πού εἶναι ὡστόσο ἐκεῖ πού θά γνωρίσωμεν τὴν ἔνωσιν Συνειδήσεως καὶ Αὐτοεπιγνώσεως, ὑποσυνειδήτῳ· μέχρι δὲ τῆς θεώσεως τῆς ἐνσυνειδήτῳ, Ἀπολύτου θεώσεως τῆς Χρηστοενοαισθησίας.

Εἶχαμεν πῆ σὲ προηγούμενα μαθήματα ὅτι, ὁ Ἄνθρωπος εἶναι μία θεία Μονάς ἢ ὁποῖα προεκτείνει τὸν ἑαυτό της μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ μέσον τοῦ κόσμου τῶν Ἰδεῶν καὶ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Οὐρανοῦ Ἀνθρώπου, μέσον τῆς θείας Πανοσοφίας μέσα στὴν Ἰδέα Ἀνθρώπου, Παντοδυναμίας καὶ Παναγαθότητος, συμπράττοντος εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲς εἶδαι τὸν Ἄνθρωπον μέσα στὸ παχυλόν του ὑλικόν σῶμα, τὸ Ψυχικόν του, τὸ Νοητικόν καὶ συναντούμεν μετὰ τὸν Ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του· εἰς τὸν Νοητὸν κόσμον καὶ τοὺς ὑπὲρ Νοητοὺς κόσμους, καὶ δημιουργεῖται μὲ τὸν τρόπον αὐτόν τὸ Γένος τῶν Ἀνθρώπων, προσέξτε στὴν φράσιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, τὸ Γένος τῶν Ἀνθρώπων.

Θεῖες Μονάδες ἐπίσης προεκτείνονται τὸν ἑαυτό τους μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ Ἀγιοπνευματικῶς τώρα, καὶ ἐπαναλαμβάνω, μέσον τῆς Ὑπὲρ Συνειδήσεως καὶ αὐτὲς οἱ θεῖες Μονάδες, ὅμοιες καθ' ὅλα μὲ τὴν θείαν Μονάδα πού προεκτείνει τὸν Ἄνθρωπον, πλέον ὡς Ἀρχάγγελοι δημιουργοῦν μορφὰς, ζωῶν μορφὰς εἰς τοὺς Νοητικοὺς, Ψυχικοὺς, καὶ παχυλόν ὑλικόν κόσμον καὶ ἔχομεν τὸ φυτικὸ καὶ ζωικὸ βασίλειον. Εἶναι οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι πού κατὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν εἶναι σύστημα." Ἀγγέλωντὸ σύστημα καὶ Ἀνθρώπων τὸ Γένος".

Ποια ή διαφορά; Όλοι αϊ Μονάδες, θεϊται Μονάδες που προεκτείνωνν ακτινοβολίας των μέσα σιόν Χρόνον και τόν Χώρον σιόν 'Ανθρώπους, αυτά αϊ θεϊται Μονάδες έχουν κωνόν χαρακτηριστικόν νά προεκτείνουν μέχρι του κατωτάτου σημείου, δηλαδή του παχυλού ύλικού 'Ανθρώπου τήν Δύτοεπίγνωση, ύποσυνείδητον Δύτοεπίγνωση, ένσυνείδητον άργότερα, 'Υπερσυνείδητον και 'Απόλυτον που πλέον εισέρχεται εις τήν θεϊαν Μονάδα 'Εαυτόν. Αϊ θεϊται Μονάδες προεκτείνουν 'Ανθρώπους, οι όποιοι τείνουν νά όντοποιηθούν, νά παρουσιάσουν μιαν άτομικότητα.

Όστε, έχω εις τόν 'Ανθρωπον τήν προσωπικότητα πρόσκαιρη τήν σκιάν του έαυτου, τήν Μόνιμη προσωπικότητα μιαν σύνθεσιν των έμπειριών της πρόσκαιρου προσωπικότητας και της Ψυχής Δύτοεπίγνώσεως, τήν Ψυχή Δύτοεπίγνωση που πλέον είναι ή όντότης. 'Οντοποιεΐται ή προέκτασις της θεϊας Μονάδος και άνεβαίνει προς τήν θέωση.

Όλοι αϊ προεκτάσεις όμως οι 'Αγιοπνευματικές είτε είναι μέσον των 'Αρχαγγέλων Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ούριήλ; Σαμαήλ και άλλων, είναι συστήματα που μς δίδουν τό φαινόμενον της ζωής, που περικλείει πλήρως τήν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν και Παναγαθότητα προς έμπειρίαν των 'Αρχαγγέλων.

Έμπειρίαν λαμβάνει ή όντοποιηθεΐσα πλέον ψυχή, θεϊα Μονάς, έμπειρίαν λαμβάνει και ό 'Αρχάγγελος, διαφορετικήν έμπειρίαν, πολύ διαφορετικήν.

Όταν εισέλθουν εις τήν θεϊαν Μονάδα οι όντοποιηθέντες πλέον άνθρωποι Ψυχαί- Δύτοεπίγνώσεις, μπορούν νά κατέχουν τήν Πανσοφίαν όλων των 'Αρχαγγέλων. Όμως, επιστρέφοντες οι 'Αρχάγγελοι εις τήν θεϊαν Μονάδα 'Εαυτό τους δέν κατέχουν τήν Πανσοφίαν που έχει ό 'Ανθρωπος.

'Υπέρτερος 'Αρχαγγέλων είναι ό θεωθεΐς 'Ανθρωπος.

Καθαρά μς δίδει τήν εικόνα ή παραβολή του 'Ασώτου. Ο 'Ασωτος υΐός ό όποιος επιστρέφει έχει τήν αντίληψιν και τήν έννοϊαν του Χρόνου και του Χώρου της αιωνιότητος ή όποια συμβολίζει τό δακτυλίδι που έδωσε ό Πατήρ εις τόν Υϊόν που επιστρέφει, που δέν έχει ό μεγαλύτερος αδελφός. Θυσιάζει διά τόν 'Ασωτον τόν μόσχον τόν σιταυτόν, όμως και για τόν αδελφόν που έχει μένει εις τά ίδια.

Νά υποθέσωμεν τώρα ότι ή θέσις των 'Αρχαγγέλων μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μειονεκτεΐ; Είναι κατώτερη από αυτήν που κέρδισε ό 'Ανθρωπος;

'Ασφαλώς όχι. Διότι ό 'Ανθρωπος τίποτε δέν κέρδισε και τίποτε δέν μπορεί νά κερδίση που δέν τό έχει που δέν τό είχε, έχει ένδυσθ ήν στολήν τήν πρώτην, τήν στολήν τήν όποϊαν ποτέ δέν απέβαλε ό μεγαλύτερος του αδελφός. Τίποτε δέν κερδίζει που δέν τό έχει ό μεγαλύτερος αδελφός, οι 'Αρχαγγελικές τάξεις.

Ποϊον λοιπόν τό κέρδος; Από τήν πλευράν των θεϊων Μονάδων και του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ καμμία. Όμως, από τήν πλευράν τήν ιδιικήν μας των 'Ανθρώπων κερδίζει τήν όντοποίησην, τήν άτομικοποίησην, και δέν είναι λίγο αυτό. Αυτόν που ποτέ δέν θέλησεν ό μεγαλύτερος του αδελφός, τά συστήματά των 'Αρχαγγελικών τάξεων.

'Αν έρωτηθ ή εις των 'Αρχαγγέλων, αν επιθυμούσε αυτήν τήν όντοποίησην που τόσο πολύ ό 'Ανθρωπος ό θεωθεΐς θεωρεΐ έαυτόν του και καυχάται, ίσως αυτό νά τόν τρόμαζε, θα τό θεωρούσε άποστασία.

Οι 'Αρχάγγελοι ποτέ δέν έχουν χρωματισθ ή και εκφράζουν τήν 'Αγιοπνευματικήν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ 'Ιδιότητα, χωρίς νά γνωρίζουν τι άλλ ή από τόν ΘΕΟΝ σιόν 'Εαυτό τους. Και όταν επιστρέφουν γνωρίζουν έμπειρικώς τήν θεϊαν Βούλησιν.

Ο 'Ανθρωπος όντοποιεΐται ειπα, και εις τό πιό ύψηλόν στάδιον της θεώσεως, είναι αϊσθάνεται τόν έαυτό του ένα μέ τόν έαυτό του θεϊαν Μονάδα και έπομένως τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, έχει τό δικαίωμα και τήν δυνατότητα νά εισχωρή μέσα στην έννοϊαν του Χρόνου και του Χώρου, και όταν λέγω Χρόνου, έννοώ τό παρελθόν, παρόν και μέλλον, και ότι έπιθυμεί νά τό γνωρίση μ'ένα τρόπον που δέν έχουν άποκτήσει οι 'Αρχάγγελοι.

Τώρα, φθάνομεν σέ ένα άλλο σημεΐον, τήν δαρβίνειον θεωρίαν.

Έχει έξελιχθ ή ό 'Ανθρωπος από τους πιθήκους ή και τήν θεωρίαν μερικων άνάτολι- κων φιλοσοφικών συστημάτων από άλλας τάξεις ζώων;

Καμιά δέν είναι πιδ μεγάλη βλασηημία. "Οχι. "Ο "Ανθρωπος κατηήλαε "Ανθρωπος και είναι ξεχωριστός κύκλος εξέλιξής του, εν κίνωμεν τόν "Ανθρωπον σάν Ψυχήν αὐτο-επίγνωσιν, προέκτασιν τής θείας Μονάδος.

"Ομως, πώς οί διαφορες σχολές αὐτές ἔχουν πλανησῆ και ὑποθέσει ότι ο "Ανθρωπος εξέλισσεται ἀπό τό ζωϊκόν βασίλειον και προχωροῦν ἀκόμα ἀπό τό φυτικόν και ὀρυκτόν βασίλειον;

Τόσον ο "Ανθρωπος ὅσον και οί 'Αρχάγγελοι στήν προέκτασιν των σάν 'Άγγελοι, Δημιουργοί, μεταχειρίζονται τήν παχυλήν ὕλην. "Ο "Ανθρωπος ἔχει ἕνα παχυλόν ὕλικόν σῶμα πού ἀποτελεῖται ἀπό ὄλα τά στοιχεῖα, τήν παχυλήν ὕλην, τό ἴδιο και τί φυτά και τά ζῶα. 'Εδῶ ἔχομεν ἕνα κοινόν σημεῖον. Μέ τά ζῶα κάτι πιδ πολύ. Μιάν ζωσαν μορφήν μέ κόκκινο ζωντανό αίμα, σάρκες και ἕνα τρόπον ζωῆς πολύ ἔμοιον. Τόσον ο "Ανθρωπος ὅσον και τό ζῶον ἔχει ἀνάγκην νά παίρνῃ ὕλην ἀπό τόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον εἴν ὅποσαν τό 'ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ἐντός τῶν ὄσῳ, τόσον τοῦ "Ανθρῶπου ἔσον και τοῦ ζῴου, μέσον τοῦ Δημιουργικοῦ Διθέρος, νά κτίσῃ τά ὄλικά των σῶματα, ἔχομεν κοινόν χαρακτηριστικόν στό σημεῖον αὐτό.

"Ὅστε, στήν παχυλήν ὕλην ὄέν ἔχουν μεγάλες διαφορές ο "Ανθρωπος ἀπό τό ζωϊκόν βασίλειον.

Βλέπομεν και ἕναν ἄλλο. Μεταχειρίζεται τῆς σάρκας τῶν ζῴων διὰ νά τραφῆ ο "Ανθρωπος, μέ τόν ἴδιον τρόπον πού μεταχειρίζεται ἄλλην μορφήν ὕλης.

"Ἰσως αὐτό νά ἦτο πού ἔχει φέρει σέ σύγχυσιν αὐτούς τοὺς ἀνώριμους ἐρευνητές.

"Ὅστε τά δύο βασίλεια, "Ανθρωπος και ζωϊκό βασίλειον κάνουν χρῆσιν τής παχυλῆς ὕλης.

Τῆς Ψυχικῆς ὕλης τώρα. Μέ τόν ἴδιον τρόπον κάνουν χρῆσιν και τῆς Ψυχικῆς ὕλης ο ἄνθρωπος και τό ζῶον. 'Αλλά, ἐδῶ στήν ἐρευνάν μας θά δοῦμεν ότι ο "Ανθρωπος μεταχειρίζεται τήν Ψυχικὴν ὕλην πού μεταχειρίζεται και τό ζῶον, ἀλλά και μιὰ πιδ ἐκλεπτισμένην Ψυχοσητικὴν ὕλην τήν ὅποσαν δέν ἔχει τήν δύναμιν ἢ τήν δυνατότητα τό ζῶον νά μεταχειρισθῆ. Είναι τό σημεῖον ἀκριβῶς αὐτό πού χρειάζεται μελέτην.

Στόν Νοσητικόν κόσμο ο "Ανθρωπος προχωρεῖ κάμνει πληρεστέραν χρῆσιν σάν Ψυχή. Αὐτοεπίγνωσις και Μόνιμη προσωπικήτης Αὐτοεπίγνωσις τοῦ Νοῦ σάν σκέψιν. Τό ζῶον, ἔλαχιστα μπορεῖ νά κάμῃ χρῆσιν τοῦ Νοσητικοῦ βασιλείου ὡς ἔνσητικο, τίποτε περισσό-τερον.

Και ἕνα ἄλλο. "Αν ο "Ανθρωπος εἶχε ἐξελιχθῆ ἀπό τό ζωϊκό βασίλειο, πώς δέν μποροῦν τά ζῶα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου νά κάμθουν χρῆσιν τῶν ἀνωτέρων μορφῶν Ψυχοσημοῦ και σκέψων;

Μερικοί λέγουν ότι, μερικοί ἄνθρωποι είναι ἔνοσρκῶσεις ζῴων. "Αν "Ανθρωπον λέγουν τόν πολύ χαμηλά συναισηματικά κραδαινόμενον "Ανθρῶπον πρόσκαιρη προσωπικήτητα, μπορῶ νά πῶ ότι ἔχουν κάποιο δίκαιον ἀφοῦ κάνουν χρῆσιν τῶν χαμηλοτέρων κραδασμῶν τοῦ Ψυχοσημοῦ κόσμου. Και τά δύο βασίλεια παίρνουντες ο "Ανθρῶπος σάρκες τῶν ζῴων διὰ νά τραφῆ ἀσφαλῶς γεμίζει τό Ψυχοσημόν του σῶμα και μέ τῆς Ψυχοσημῆς ἰδιότητες τοῦ ζῴου. Και γνωρίζομεν ότι ἡ χαμηλοτάτη ἔκφρασις τοῦ "Ανθρῶπου ὡς προσωπικήτης Αὐτοεπίγνωσῆς είναι Ψυχοσημῆ ὕλη. Ἐπομένως θά ἴδωμεν εἰς τόν "Ανθρῶπον προσωπικήτητα Αὐτοεπίγνωσιν πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικά μέ τά ἄλογα ζῶα, ἀκόμη και μέ τά θηρία.

"Ὅταν κάμετε ἔρευναν μέσα σῆς ὑποσυνείδητον τῶν ἀνθρῶπων θά δῆτε αὐτά τά κοινὰ σημεῖα και ἴσως νά είναι ἡ μελέτη αὐτή πού ἔκαμε πολλούς νά φαντασοῦν ότι τά ζῶα ἔνοσρκῶνονται σέ ἀνθρῶπους.

'Αλλά, ο Πολύ 'Ηγαπημένος εἶπεν. "Ἡ σάρξ εἰς οὄδέν ὡφελεῖ τό Γνεῦμα είναι πού ζωοποιεῖ" και σάρξ είναι τόσον τό παχυλόν ὕλικόν σῶμα ὄσον και τό Ψυχοσημόν.

Νομίζω ἔχομεν ξεκαθαρίσει τά πράγματα. Ποτέ κανεῖς ἄνθρωπος δέν ἔχει γίνεῖ ἄνθρωπος ἀπό τό ζωϊκόν βασίλειον. "Ο ἄνθρωπος είναι μῆς προέκτασις τής θείας Μονάδος ἢ ὅποια διέρχεται ἀπό τήν πρώτην στιγμήν τῆς καθόδου διὰ τῆς 'Ἰδέας τοῦ "Ανθρῶπου και ἐπιστρέφει διὰ τῆς ἰδίας θύρας. Εἰς τό ζωϊκόν βασίλειον δέν ἔχει ο "Ανθρῶπος εἰσέλθῃ ποτέ. Οὔτε και ζῶα μποροῦν νά γίνουν ἄνθρωποι. Σῆς σχέσεις ἀνθρῶπων και

ζῶν θά ἴδωμεν κοινήν χρῆσιν τῆς Ψυχικῆς ὕλης, οὐσίας, ἀκόμε καί τήν χαμηλήν ἔκφρασιν τοῦ Νοῦ σκέψεως. θά ἴδωμεν πιδό πολύ τό πλησίασμα τοῦ ζῶου πρὸς τόν ἄνθρωπον, θά δοῦμεν τό ἔνστικτο τοῦ ζῶου νά θέλῃ νά μιμηθῆ τόν ἄνθρωπον, θά δοῦμεν τόν ἄνθρωπον νά προσπαθῆ νά κάμῃ τό ζῶον νά πράξῃ αὐτό ὡς ἐκεῖνο, νά ὑποταχθῆ στήν βούλησιν του. Γιατί ὄχι; Ἀφοῦ τό κάθε τι στήν ζωήν τοῦ ζῶου εἶναι ἡ βούλησις τοῦ Ἄρχαγγέλου, γιατί δέν μπορεῖ καί ὁ ἄνθρωπος σάν Οὐράνιος Ἄνθρωπος ἰσότημος τοῦ Ἄρχαγγέλου νά ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ζῶου. Καί αὐτό εἶναι δυνατόν. Ἄν ἀφεθῆ ὅμως τό ζῶον μόνον θά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν πρώτην του κατάστασιν.

Ναί, θά δοῦμεν ζῶα νά μανθάνουν πολλά πράγματα ἀπό τόν ἄνθρωπον μέ πολλόν κόπον, ποτέ ὅμως ἓνα ζῶον νά λύῃ ἀλγεβρικά προβλήματα ἢ νά κατασκευάσῃ δορυφόρους.

Αὐτό εἶναι χαρακτηριστικόν τῆς Ἀὐτοεπιγνώσεως καί πλήρους χρήσεως τοῦ Νοῦ ὑπό τήν μορφήν διαδοχικῶν σκέψεων, συμπερασμάτων καί γνώσεων, πράγμα πού δέν θά ἴδωμεν μέσα στό ζωϊκό βασίλειον.

Περισσότερα διὰ τήν Παγκόσμιαν συνείδησιν τήν Ἄγιοπνευματική Παγκόσμια συνείδησιν, ὅσον καί γιά τήν Λογοϊκήν Ἀὐτοεπιγνώσιν θά μιλήσωμεν σέ ἐπόμενα μαθήματα μας, συγκρίσεις θά κάμωμεν, μελέτες θά κάμωμεν γιά νά γνωρίσωμεν τόν ἑαυτόν μας καί τό βασίλειον τῆς ζωῆς μέσα στό ὁποῖον ζοῦμεν. Τίποτε δέν θά ὑποτιμήσωμεν, οὔτε τόν ἑαυτόν μας θά ὑπερτιμήσωμεν μέσα στό βασίλειον τῆς ζωῆς, γιατί ἡ ἐκτίμησις γίνεται γύρω ἀπό τόν ἀνθρώπινον ἐγωϊσμό καί ὄχι τήν Παγκόσμια Ἀλήθεια.

Ἔστωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".